

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XIII. 2/2006

Bublinec – K novým obzorom
Novokňazi 2006
Prázdniny 2006

36 str.

XAVER
Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník XIII.
číslo: 2/2006 (Všetkých svätých)

jazyková korektúra
Mgr. Erika Brezánka

teologický poradca
PhLic. Ing. Branislav Koppal, M.A.

technické spracovanie
Pavel Cerovský, Ján Kraus

coverfoto: Matúš Šumichrast

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

registračné číslo
MK SR 1429/96
ISSN 1335-2628

Z O B S A H U

ThDr. Marián BUBLINEC, PhD.

K novým obzorom 6

Tomáš Gúber

Na bicykli do Ríma 10

Ing. Ján Uhnák a Ing. Jozef Mikula

Héros alebo zéro? 12

Štefan Čunderlík

Tábor ako dar 14

Michal Lajcha

Žiť pre druhého 20

Erik Pororelec

Kriváň na kolenách 23

Boris Brutovský

Velehrad 2006 24

Michal Lajcha a Peter Sekereš

Sedem statočných 30

šéfredaktor

Michal Lajcha

distribúcia

Tomáš Gúber

vizuálna koncepcia

Pavel Cerovský

redaktor

Štefan Čunderlík

redaktor

Boris Brutovský

redaktor

Milan Tomaga

redaktor

Peter Sekereš

Úvodník

Do rúk sa Vám dostáva ďalšie číslo nášho seminárneho časopisu, s ktorým začíname aj nový školský rok v našom seminári.

Prihovám sa Vám ako ten, ktorý v tomto seminári začína už po desiaty raz, ako špirituál, teda ako duchovný sprievodca našich semináristov. Tak ako sa v tomto časopise menia jeho stránky, meníme sa aj my v našom seminári. Každý rok sa spoločne učíme nanovo začínať, ale aj končiť, spoznávať sa, ale sa aj lúčiť sa. Teda učíme sa spolu žiť podľa Krista.

V tomto čísle Vám preto chceme predstaviť šesť nových kňazských tvárí, s ktorými sme sa po šiestich rokoch v našom seminári rozlúčili a ktoré začali pôsobiť medzi Vami. Niektoré z nich, ako špirituál, poznám dobre a iné lepšie, ale ani jednu z nich nepoznám úplne. Preto Vás chcem na tejto úvodnej stránke poprosiť (ak ste tento úvod neprehliadli) o modlitbu za týchto našich chlapcov – novokňazov.

Odišli k Vám nielen s dobrými predsavzatiami a plánmi, ale aj s Božím požehnaním. Pomôžte im v týchto prvých kňazských krokoch najmä svojou modlitbou.

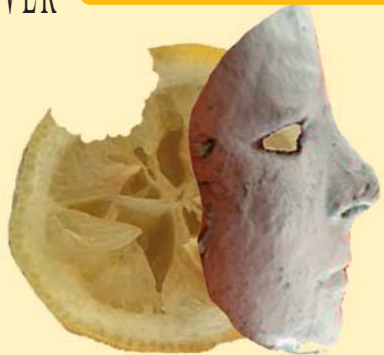
Majte trpezlivosť s ich prvými chybami či nedostatkami, na ktoré myslím si, všetci máme právo, keď začíname, ale súčasne aj povinnosť opraviť to, čo pokazíme. Dajte im šancu zasiahť Božie slovo do Vašich srdiec, aj keď ich ešte nejaký ten čas budete porovnávať s ich predchodcami. Boh sa teraz chce k Vám prihovárať cez ich ústa a ich ruky. Otvorte sa preto Božiemu požehnanu prichádzajúcemu práve cez nich.

Zároveň sa spolu s Vami chceme tešiť a ďakovať Pánovi aj za desať nových tvárí v našom seminári. Po rokoch je to akýsi „Boží úsmev“ pre našu diecézu a vôbec pre celú Cirkev. Prišli spomedzi Vás, aby sa po šiestich rokoch duchovnej, intelektuálnej, ale aj ľudskej formácie vrátili ako zrelí, duchovní ľudia s potrebným liekom pre Vaše duše. Dovolím si Vás preto poprosiť ešte raz o modlitbu za tridsaťpäť mladých mužov, ktorí sa v súčasnosti pripravujú na kňazskú službu v Banskobystrickej diecéze, aby sa svojho povolania tak ľahko nevzdávali, ale aby mu zostali verní, aj napriek mnohým ťažkostiam či pokušeniam dnešnej doby.

Mgr. Ľubomír Grega
špirituál

Nakoniec v mene našich bohoslovcov Vás chcem ubezpečiť, že nechceme byť len prosebníkmi o Vaše modlitby, ale aj jej darcami. Modlíme sa teda aj za Vás pred našim spoločným Otcom a Pánom, aby sme sa raz všetci spolu stretli pri ňom v nebi. Vďaka za všetko!

Ťažké je byť sám sebou. Že vraj prečo?... Preto, lebo ani sám neviem, kto som. Aká je moja skutočná, pravá tvár. Nemyslím tú, ktorú ponúkaš na ulici, v obchode, v škole, v práci, myslím tú tvoju. Že nevieš ktorú... Aha, mal som pravdu. Nepoznáš sa. A kto sa nepozná, musí byť dobrým hercom, meniť roly - tváre, prejav a mimiku. Je to ideál!? S tým asi nikto nesúhlasí, no štandard to je, s tým súhlasí skoro každý. Že ťa ten štandard nebaví. Ani sa ti nečudujem. Spôsobuje stres, únavu a po čase zistíš, že k ničomu pozitívnemu nevedie. Aké je teda riešenie? Neľahké a dlhotrvajúce. Sebapoznanie!!!

-šč-

V živote to tak býva. Nieкто prichádza, iný odchádza. A to sa netýka len našich 6 novokňazov a 10 novoprijatých prvákov, ale aj samotných základov nášho časopisu. Personálne zmeny sa dotkli aj najvyšších „funkcionárov“ Xaver-a. A tak Michala nahradil ďalší Michal. Pre zmenu Lajcha. Veľa zdaru, Miško!

A keď sme už začali, tak to aj dokončíme. Ešte pred koncom minulého akademického roka sa stoličky podlomili... vlastne zlomili pod dvomi hlavnými zástupcami seminaristov. Doktorom a ceremoniarom. Nahradili ich Michal Baláž a Tomáš Kunik.

Po prázdninách, ktoré sme trávili oddychom, prácou, mnohými prázdninovými aktivitami (pozri str. 10 - 22), ale tiež povinnou praxou, sme sa stretli v malebnej horskej dedinke Vrícko s cieľom „načerpať“ a posilniť vysileného ducha. Duchovné cvičenia viedol, okrem Ducha Svätého, páter ThLic. Ján Otruba, OFMCap., ktorému sme za tak veľa vďační, že sa to nedá ani povedať, nie ešte napísať...

23. septembra sme zaspievali slávnostné Veni Sancte. No a my dúfame, že Pán dobre „počul volanie svojej ľudu“. (porov. Ex 3, 7) Počet ročníkov sa neznižil ani nezvyšil, stále je to 6 rokov. Veľmi sa nezmenil ani počet študentov v seminári, je ich 43. A k tomu ešte niekoľko desiatok externých študentov.

V zborovni zadul vietor na katedre biblických vied a priamo z Ríma doletel S.S.Lic. Blažej Štrba, prednáša bibliikum. Svojimi poznatkami obohatí aj nejedno číslo nášho Xaver-a. ThLic. Vladimír Kasan, OSB vystriedal

vo vyučovaní špirituálnej teológie vdp. Mgr. Miloša Jakubíka.

Prvý týždeň v seminári bol naozaj pestrý, lebo okrem promócie externých študentov, sa tri ročníky bohoslovcov zúčastnili hodnotnej konferencie Rodina a nová evanjelizácia, konanej v Ružomberku.

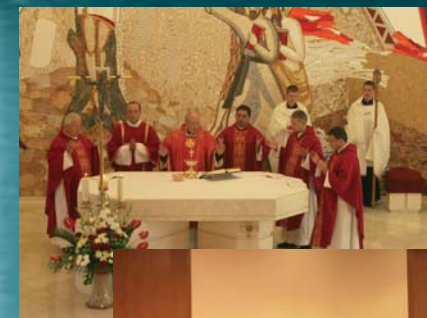
No a potom sa začalo to každodenné a predsa vždy iné: budiček, sv. omša, prednášky, obed, vychádzka, štúdium, modlitby, večierka a opäť budiček... Kde-tu to prerušila brigáda, návštev schóly, „rektorská“, príprava Xaver-a, návšteva u špirituála, napomenutie od prefekta. Takže pohoda. No z tohto rámca sa vymyká 4. október, kedy slávime výročie posvätenia nášho seminára a kaplnky. Novokňazi si totiž musia večer toho dňa rezervovať len a len pre nás. Po sv. omši nám rozprávajú svoje najhorúcejšie dojmy z pastorácie, hodnotia uplynulé roky, atď. Nuž tento rok to bolo naozaj horúce. Hneď na ďalší deň sme išli skontrolovať, či platia liturgické pravidlá vo farskom kostole v Novej Bani. Tu bol totiž liturgický priestor obohatený o aliturgické predmety – plody zeme. Všetko sa vyriešilo, keď sme sa dozvedeli o tzv. Roľníckej nedeli, Vám iste známej. Zápisníky sme teda zatvorili a obdivovali ovocnú a zeleninovú krásu.

V tomto čísle Vám prinášame taktiež zaujímavý fotoreportáž zo stretnutia bohoslovcov Čiech, Moravy a Slovenska. Nebudem nič prezrádzať, pekne si to všetko prečítate.

A aby sme vyčerpali termíny akcií, vo štvrtok 12. októbra sa päť druhákov oblieklo do čisto nových a požehnaných reverend. Nuž, rastú chlapi. Ale podrástli aj naši šiestaci. Nie síce výškovo, to sa im už pár rokov nedarí, ale od 26. októbra sú bližšie k oltáru. Verejne totiž prejavili svoje odhodlanie a túžbu zasvätiť sa Bohu v diakonáte a kňazstve. Prijali kandidatúru.

To je zatiaľ všetko, ďakujeme za všetky modlitby a milodary. Pamätáme na Vás. Navzájom sme na sebe závislí, tak sa držme!

-bb-

K novým obzorom

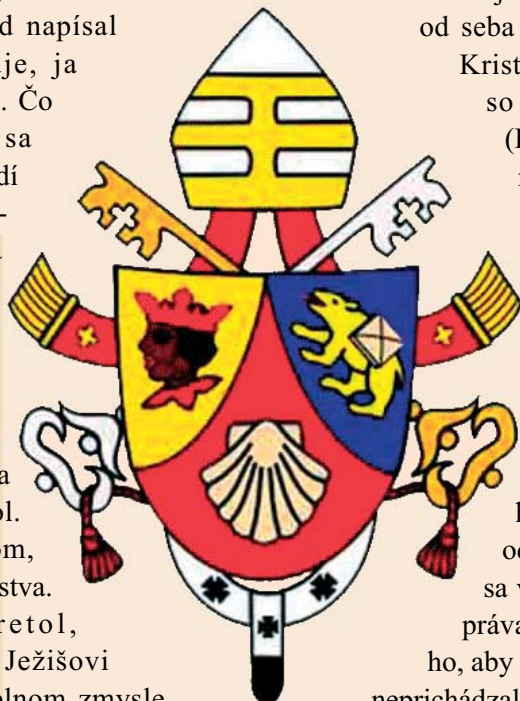
Úvahy nad myšlienkami Benedikta XVI.

Veľký francúzsky mysliteľ a konver-

tita André Frossard napísal knihu Boh existuje, ja som sa s ním stretol. Čo znamená stretnúť sa s niekým? Koľko ľudí sme dnes stretli a popri koľkých sme iba prešli? Koľkí museli na nás zakričať, aby sme si ich všimli a koľkí kričali a my sme ich nepočuli...

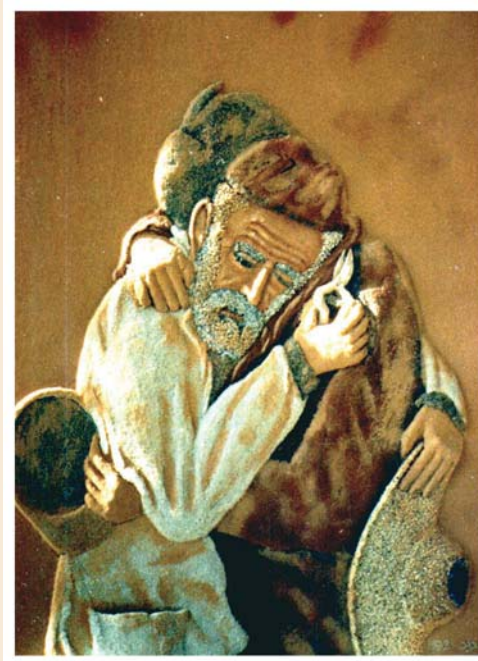
Boh existuje. Ja som sa s ním stretol. Stretnúť sa s Bohom, to je základ kresťanstva. Kto Boha nestretol, kto ho nestretol v Ježišovi

Kristovi, nie je v plnom zmysle kresťanom. *Na začiatku toho, že je niekto kresťanom, nestojí etické rozhodnutie alebo veľkolepá myšlienka, ale skôr stretnutie sa s udalosťou, s Osobou...* (Deus caritas est, 1) Kresťanstvo nie je náboženstvom knihy, ale náboženstvom stretnutia sa so živou Osobou, s Ježišom Kristom, s Láskou. Lásku treba stretnúť a prežiť, iba vtedy vieme, že existuje. Vtedy sme schopní spraviť i ďalší krok: Totiž Krista nemôžem mať iba pre seba. Môžem mu patriť len v zjednotení sa so všetkými, ktorým sa

dáva... Prijímaním sa odvraciam od seba a som priťahovaný ku Kristovi, a tak aj k jednote so všetkými kresťanmi. (DCE, 14) Kresťanstvo je náboženstvom stretnutia sa aj ľudí navzájom. Nemôžem milovať Boha a nemilovať človeka.

V istom odľahlom lese sa usadilo zopár pustovníkov, ktorí v tichu a v modlitbe hľadali Božiu tvár. Bývali od seba dosť ďaleko, aby sa vzájomne nerušili. Rozprávali sa s Pánom a prosili ho, aby ich prišiel navštíviť. On neprichádzal. Na ich prosby mal stále rovnakú odpoveď: Nepoznám k vám cestu. Pustovníci sa modlili stále viac, a nič. Raz sa však stalo, že jeden z nich veľmi vážne ochorel a či chcel, či nechcel dotiahol sa horko-ťažko k najbližšiemu susedovi. Ten sa o neho postaral a vytvorilo sa medzi nimi priateľstvo, ktoré pokračovalo aj potom, keď už vyzdravel. Z času načas sa navštívili. Ba čo viac, potom aj ostatných pustovníkov. Tí im návštevy opätovali. Napadol sneh a z neba bolo vidieť, ako sú pustovne pospájané prešliapanými cestičkami. Vyzeralo

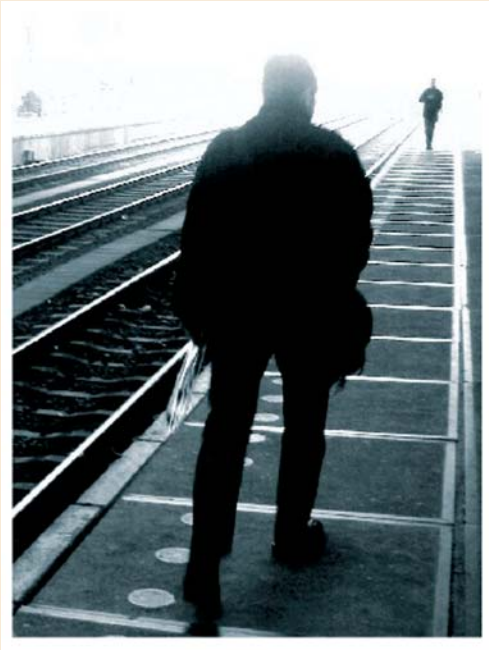
to ako pavučina. Boh sa – podľa príbehu – zadíval na zem a povedal: „Konečne môžem ísť na návštevu, už poznám cestu k týmto pustovníkom.“

Boh hľadá človeka jedine v jeho medziľudských vzťahoch. Kresťanstvo je náboženstvom stretnutia. Kedy sme sa naposledy stretli? Kedy som stretol naposledy svoju manželku, kedy som stretla svojho manžela? Nie videla, nie zaregistrovala. Kedy som ho stretla? Kedy sme naposledy stretli svoje deti? A kedy deti stretli nás? Kedy sme si navzájom čítali z očí, čo potrebujeme? Keď sa Boh pozerá zhora na našu rodinu, sú medzi nami

prešliapané cestičky? Pozná k nám cestu? Mystika, ktorá sa snaží o vzťah Boh a ja a vylučuje ostatných, nemá nič spoločné s kresťanstvom. *Na svätých sa to stáva jasným: kto kráča k Bohu, nevzdďaľuje sa od ľudí, naopak, stáva sa im skutočne blízkym. Na nikom inom to nevidíme lepšie ako na Márii.* (DCE, 42)

Kresťanstvo je náboženstvom stretnutia. Čo mi pri tomto stretnutí dáva Kristus? Kristus neponúka materiálne dary, ale *ponúka životu celkom nový horizont, a tým aj zásadné smerovanie.* (DCE, 1) Poradie, ktoré dáva Benedikt XVI. vo svojej encyklike, nie je náhodné. Najskôr hovorí o nových horizontoch, potom o zásadnom smerovaní. My, kresťania, žijeme v dobe, ktorej chceme pomôcť. Aspoň by sme mali chcieť. Myslíme si, že najlepšia pomoc je hovoriť o zmene cesty, o zmene smerovania. Iste. Je to potrebné, avšak nie na prvom mieste. Nepodarí sa nám zmeniť smer cesty, ak najskôr nepoukážeme na horizonty. Ak však ukážeme krásu cieľa, smer cesty sa mení akoby „automaticky.“ Hovoríme teda na prvom mieste o hodnotách, o kráse, ku ktorej sme pozvaní. Potom aj o úzkej ceste, ktorá k tomuto cieľu vedie. Hovoriť o cestách a zabudnúť na ciele, znamená robiť naopak, ako máme v encyklike. Ale potom aj naopak, ako robil Kristus.

14. augusta 2006 poskytol Svätý Otec rozhovor novinárom. Okrem iného sa

ho jeden z nich spýtal: „Asi tak pred mesiacom ste boli vo Valencii na Stretnutí rodín. Kto dobre počúval, zaregistroval, že ste ani raz nevyšlovi pojem registrované partnerstvo homosexuálov, nehovorili ste o potratoch ani o zabráňovaní počatia. Pozorovatelia si povedia: Zaujímavé! Zrejme je jeho úmyslom hlásať vieru, a nie cestovať svetom ako moralizujúci apoštol. Môžete to komentovať?“

„Ale určite!“ – odpovedal Svätý Otec – „Najskôr musím povedať, že som mal dvakrát necelých dvadsať minút. A ak má niekto iba toľko času, nemôže prísť so samými NIE. Musí sa najskôr vedieť, čo vlastne chce! A kresťanstvo, katolicizmus,

nie je zbierka zákazov, ale pozitívna voľba. Vidieť to je jednoznačne dôležité, pretože to takmer úplne zmizlo z obzoru. Už toľkokrát sa počulo, čo sa nesmie, že teraz treba hovoriť: my máme pozitívny pohľad... Je dôležité najskôr ukázať, čo chceme. Až potom sa dá vidieť, prečo niečo nechceme. Ja si myslím, že to je určite vidieť, že nie je katolícky vynález, že muž a žena sú stvorení pre seba navzájom, aby ľudstvo žilo. Ved' to vedia všetky kultúry.

Kristus nám ponúka horizonty, hodnoty, ich krásu a príťažlivosť. Potom samozrejme aj úzku cestu, ktorá k nim vedie. Tým sa aj ona stáva krásnou a príťažlivou.

Je to veľký nápor na naše ohlasovanie, aj na našu výchovu. Pretože povedať: nesmieš, nesmieš, nesmieš – to sa dá aj bez prípravy, aj bez uvažovania, bez rozjímania... Avšak povedať: Boh je nádherný a kresťanské hodnoty sú príťažlivé! A povedať aj prečo sú dôležité a nenahraditeľné, to sa bez prípravy, bez štúdia, bez rozjímania nedá.

Boh existuje, ja som sa s ním stretol. Kresťanstvo je náboženstvom stretnutia. Stretnutia so živou osobou, s Ježišom Kristom, s Láskou. A kto sa s ňou stretne, ten už o nej nemôže nehovoriť.

ThDr. Marián BUBLINEC, PhD.

Kto je dnes svätý?

Túto otázku si dnes iste kladú mnohí kresťania. Niektorí sa azda môže nazdávať, že svätosť dosiahli len všetci svätí, ktorí sa dostali do neba a slávime ich sviatok 1. novembra. Ale aj Cirkev putujúca na zemi sa vyznačuje pravou, hoci nedokonalou svätosťou. A tak aj my, ktorí do Cirkvi patríme. Keby dnešnému človekovi niekto povedal, že má byť svätý, asi by pokrútil hlavou a považoval by to za čosi jemu veľmi vzdialené a nedosiahnuteľné. Avšak Boh v knihe Levitikus viackrát vyzýva svoj ľud, aby bol svätý. Aj pisateľ listu Hebrejom nás vyzýva usilovať sa o svätosť. Žiada teda Boh od človeka nemožnú vec? Určite nie. Nemožné veci robí za nás. Nemožnú vec, vykúpenie života, vykonal Kristus na kríži a urobil si z nás svoj svätý ľud. Preto sa v prvotnej Cirkvi kresťania medzi

sebou nazývali „svätí“. Koho by sme takto nazvali dnes? Možno človeka, ktorý sa utiahol na pusté miesto a žije v modlitbe a odriekaní alebo misionára, ktorý sa vystavuje rôznym nebezpečenstvám pri ohlasovaní evanjelia. Tiež kresťana, ktorý prejavuje hrdinskú lásku chudobným a chorým alebo je pre svoju vieru prenasledovaný a statočne to znáša. Ani v treťom tisícročí nepatria takíto kresťania do minulosti. No nie všetci kresťania sú povolani dosvedčovať svoju vieru takým viditeľným, hrdinským spôsobom. K svätosti však je povolaný každý veriaci, aj ten, ktorý by o sebe povedal, že je len obyčajným človekom s bežnými problémami. Aj náš bežný život, svetské starosti a práca sa môžu stať prostriedkom k svätosti. Človek dnešnej doby môže svedčiť o svojej viere aj v domácnosti, v pracovnej dielni, v škole, za volantom i za počítačom. Nemusí konať veľké a viditeľné veci. Väčšina z nás svoju svätosť dosiahne trpezlivým prijímaním všednej každodennosti. Sv. Terezka z Lisieux hovorí: „Skúste byť verní v maličkostiach.“ A tak verím, že mnoho svätých žije aj v dnešnej dobe. Či už konajú veci veľké alebo malé, konajú ich pre Krista a nesú teplo jeho lásky vo svojich srdciach. Takí ľudia aj dnes ohrievajú chlad, ktorý je vo svete.

Milan TOMAGA, 2. ročník

Na bicykli do Ríma

Nápad vznikol vtedy, keď išla teta (saleziánka) študovať do Ríma. Najprv to bolo ako vtip, keď sme jej povedali, že ju prideme pozrieť na bicykloch. A netrvalo to až tak dlho, kým sa „vtip“ stal skutočnosťou. Po zvládnutí všetkých skúšok v seminári a viacdňovej príprave sme aj s bratmi 16. júna vyrazili. Otec sa nechal nahovoriť a išiel za nami autom ako sprievodné vozidlo. Cestu k moru (3 dni) sme mali spoločnú s pánom farárom Garajom, ktorý išiel s mladými do Chorvátska. Päť dní sme išli popri mori a 25. júna sme dobicyklovali do Ríma. Vďaka tete, ktorá nám poskytla ubytovanie, sme mohli týždeň pobudnúť vo Večnom meste a navštíviť skoro všetky baziliky a pamiatky. Mohli sme byť aj na stredajšej audiencii a 29. júna, na sviatok apoštolov Petra a Pavla, na slávnostnej svätej omši v Bazilike svätého Petra, ktorú slúžil Benedikt XVI. Cesta naspäť už bola kratšia, pretože sme išli autom s bicyklami na streche. A tak sme sa 2. júla ráno šťastlivo vrátili naplnení zážitkami. Naozaj je na čo spomínať...

Rím autobusom

Púť do Ríma – kto by nešiel? Zorganizoval ju pán farár z Nevoľného pre svojich mladých. A keďže boli ešte voľné miesta, stretli sme sa v autobuse z viacerých kútov Slovenska. Aby sme ušetrili, zobrali sme si spacáky a stravu na týždeň. Vyrazili sme v nedeľu 20. augusta. V pondelok okolo obeda sme sa zastavili pri hrobe sv. Františka v Assisi a večer sme došli do Večného mesta. V utorok sme si pozreli antický Rím a Subiaco – kláštor sv. Benedikta. Streda patrila audiencii so Svätým Otcem, prihovoriť sa aj po slovensky. Po obede Ferriere a Nettuno, kde zomrela a je pochovaná sv. Mária Goretti. Nasledujúci deň sme navštívili štyri hlavné baziliky, kde sme mali príležitosť získať plnomocné odpustky a večer sme išli domov. V piatok ráno sme sa ešte zastavili v Benátkach. Púť sme ukončili sv. omšou o 23:30 hod. v Nevoľnom. Som vďačný Pánu Bohu za to, že som mal možnosť pobudnúť a duchovne sa obohatiť na týchto posvätných miestach.

Héros alebo zéro?

„Hrdina alebo nula?“ Táto otázka bola súčasťou jednej prednášky na mládežníckom fóre organizovanom katolíckou komunitou Emanuel od 12. do 17. augusta v Paray-le-Monial (podobné fórum v menšej forme existuje aj na Slovensku – volá sa „On je živý“). Toto pútnické miesto sa nachádza vo Francúzsku asi 100 km severozápadne od Lyonu. V roku 1673 tu Pán Ježiš zjavil Božské srdce svätej Márii Margite Alacoque. Odtiaľ pochádza tradícia slávania prvých piatkov aj zasvätenie rodín Božskému srdcu. Každoročne v lete sa na fóre mladých zúčastní niekoľko tisíc účastníkov z rôznych krajín. Obsahom fóra sú prednášky na rôzne témy, modlitba chvál, adorácia, možnosť prísť k sviatosti zmierenia. Prednášajúci na jednej prednáške mal na ruke hračku „jojo“ (malé koliesko na nitke, ktoré sa posúva hore a dole). Tým vyjadril myšlienku, že keď žijeme svoj život s Kristom, z lásky k nemu a ku všetkým ľuďom, tak sme na vrchu „joja“ – sme hros, ale ak nie, tak sme tam dolu – sme zéro. Okrem prednášok tam nechýbalo ani dance fórum, diskusie na vybranú tému, skupinky delenia, hry, večerný kultúrny program a mnoho iného. Tinedžeri mali svoj vlastný program. Podobné fóra sa organizujú aj v iných krajinách – v Altöttingu (Nemecko), vo Wadowiciach (Poľsko).

Po skončení fóra mladých sa konala sesia demontáže stanového mestečka. Bolo tam veľmi fajn, hlavne keď sme okrem práce mali aj duchovné zamyslenia a spolu s bezdomovcami a mladými všetkých farieb z piatich kontinentov sme pripravovali večerný zábavný program. Cez deň sme sa aj sem-tam prehánali na otvorenej korbe malého nákladiaku.

Potom som bol spolu so spolubratmi z Komunity Emanuel dva dni vo františkánskom kláštore v Cholet (zhruba 360 km juhozápadne od Paríža). Tu sme zažili krásnu františkánsku

atmosféru – pokoj a dobro – v parku nádherne spievali vtáčence, takže sme už len čakali, kedy sa spomedzi stromov vynorí svätý František. Dobrý duch kláštora sa prejavil aj v početných živých modlitbových spoločenstvách, s ktorými sme sa tam stretli. Žijú tam čisto z Božej prozreteľnosti.

Neďaleko Cholet v St-Laurent-sur-Sevre sme navštívili hrob sv. Ludovíta Máriu Grigniona de Montfort, ktorý odporúčal každodenné sv. prijímanie a hlásal: „Cez Máriu k Ježišovi.“ (Per Mariam ad Jesum) Učil, že čím viac je naša duša oddaná Márii, tým viac sa odovzdáva Ježišovi. Zaujali ma jeho tri heslá:

„*Totus tuus*“, ktoré si osvojil aj pápež Ján Pavol II.

„*Ak sa neriskujú nejaké veci pre Boha, tak sa neurobí pre Neho nič veľké.*“

„*Iba Boh*“.

Odtiaľ sme išli na medzinárodné stretnutie bohoslovcov komunity Emanuel do Chezelles, asi 60 km od mesta Tours (mesto, kde žil sv. Martin). Tam sa k nám pripojil Jozef, druhý bohoslovec z tejto komunity. Toto stretnutie sa konalo v dňoch 2. – 8. septembra. Bolo nás okolo 90 z piatich kontinentov. Spolu sme tam prežili čas milosti zo zjednotenia s Bohom v Eucharistii a adorácii. Obohacujúce boli osobné rozhovory a diskusie na rôzne témy zo života bohoslovcov. Spoločným jazykom bola francúzština. Náplňou stretnutia boli tiež prednášky. Jednu z najzaujímavejších mal kňaz, ktorý konvertoval zo židovstva. Hovoril o vzťahu Katolíckej cirkvi a židovského národa. Popri tom nechýbal ani šport.

Boli to jedny z najkrajších prázdnin, aké som kedy zažil. Tak už stačí aspoň niečo z toho žiť. Ja som si už vybral. A ty?

Tábor ako dar

Leto a prázdniny prinášajú so sebou veľa obohacujúceho. Paradoxne tieto dni nám môžu dať najviac zo všetkých tristošesťdesiatpäť dní v roku. Konkrétne chcem poukázať na prázdninové podujatia a akcie, ktorých súčasťou sú deti a mládež. Hovoríme im tábory. Nemyslím tie pionierske, ale tie kresťanského rázu. Kresťanské ako jedna veľká množina zahŕňa v sebe viacero podmnožín: erkárske, skautské, miništrantské... No nech sú tie podmnožiny akékoľvek, majú čosi spoločné. Hlavne štruktúru, systém a cieľ. Do štruktúry by sme mohli zaradiť organizačnú zložku. Tvoria ju vedúci, ktorí pripravujú tábor už oveľa skôr pred jeho začatím.

Pri tejto príprave by nemali zabudnúť

pripraviť hlavne seba. Ak chcem niečo naozaj odovzdať, musím byť v prvom rade disponovateľný. Disponovateľnosť neznamená len chcieť, ale tiež mať. Mať, čiže vlastniť samého seba. To si vyžaduje veľa práce. Dôležité je veľmi dobre sa poznať, svoje plusy, ale tiež mínusy. Byť vnímavý, nie len na seba a svoje potreby, ale na tých okolo mňa. Vnímateľnosť tá opravdivá je darom, ale dá sa aj nadobudnúť a to utrpením. Znie to nelákavo, ale utrpenie je to čo nás robí vnímavými. Lenže pozor nejde len o bolesť, ktorú si spôsobujeme nevyzretosťou, neskúsenosťou a mladíckou nerozvážnosťou. Ďalej sú tu dary, ktoré buď mám alebo nemám. Prečo niektorí na to majú a niektorí nie, neviem. To sa treba spýtať niekde inde... Ak som vlastníkom daru, to ešte nestačí, treba ho rozvíjať. Veľkou vzácnosťou sú skúsenosti. Tie sa nedajú ani kúpiť, ani sa s nimi nerodíme. Zostáva nám len ich nadobudnúť.

Vyzbrojenosť sebaopoznaním, vnímateľnosťou, darmi a skúsenosťami dáva základ, na ktorom možno stavať. Aha, ešte čosi v tom základe chýba a to to najzákladnejšie. Duchovná výzbroj, ktorú tvoria modlitby, sebazaprenia a pôsty s úmyslom božej ochrany, pomoci a požehnania týchto podujatí. Takto som už takmer dokonale pripravený zvládnuť prácu s mladými a deťmi. Potrebná je tiež vonkajšia organizačná príprava, ale tú nechcem na tomto mieste rozoberať. Skôr by som sa zamyslel nad prínosom, ktorý prináša prístup a vzťah vedúci verzus dieťa. My dospelí sme často obmedzení rôznymi konvenciami a pravidlami, ktoré z nás

robia neslobodné karikatúry, ktoré sa snažia svoju dôležitosť vyjadriť nevhodnou zložitou. Sme obmedzený svojou zakomplexovanosťou, ktorú si liečime nadradenosťou, sme obmedzený svojou zlobou a zachmúrenosťou, ktorá z nás robí nedostupných ľudí, nedokážeme v sebe nájsť nič pozitívne a preto sa nezdravo sťahujeme do úzadia alebo sa správame agresívne. Preto niekedy dospelý rovná sa diagnóza a liečiteľnosť na prvý pohľad nemožná. No až také nemožné to nie je. Liek existuje, sú ním práve deti a s nimi súvisiace tábory. Tie sa stávajú liečebným pobytom v dobrom zmysle slova. Vtedy, keď do nich odchádzame ako vedúci, sme plní odhodlania, že ideme liečiť/vychovávať/, no časom alebo až po skončení prichádzame na to, ak sme aspoň trochu vnímaví a disponovaní, že liečení sme boli my a liečiteľmi deti. Tie nám ukázali, že v jednoduchosti je krása, naučili nás tešiť sa z úplných maličkostí, vyčarili na našich zachmúrených a dôležitých tvárach opravdivý úsmev, prebudili v nás ten správny cit, ktorý nás robí prístupných a skracaje odstup od človeka, máme možnosť pri nich zistiť, že šťastie a naplnenie

nájdeme v opravdivej službe a obetavosti. Jednoducho každé podujatie, ktorého súčasťou sú deti, je pre nás veľkým darom, i keď sú mnohokrát nezbedné, s niektorými si nevieme rady, a preto vymýšľame rôzne pravidlá, naším obľúbeným prostriedkom býva krik.

No pri niektorých akosi nič nezaberá. Najväčším

požehnaním sú práve tieto deti, lebo tie nás naučili a učia, že nie pravidlá, nie krik, nie zákazy ani príkazy, ale láska to je prostriedok, ktorý zaberá a zlomí aj to v úvodzovkách najviac poznačené dieťa. Slová mám ťa rád, vyjadrené nielen perami ale aj srdcom sú najdokonalejším výchovným prostriedkom ...

My bohoslovci sme tiež organizovali tábory. Volali sa miništrantské. Konali sa na štyroch rôznych miestach počas piatich týždňov a zúčastnilo sa ich vcelku veľké množstvo chalanov. Na tomto mieste by sme sa radi poďakovali kňazom a rodičom, ktorý nám zverili svoje deti a mladých. Ďakujeme vám za dôveru, lebo dnes začína byť dosť vzácna aj na kresťanskom poli. Témou tohtoročných letných akcií bola Mária a ruženec. Snažili sme sa obrazovo-slovne cez meditácie a obrazové pomôcky čo najviac priblížiť podstatu, obsah a cieľ ruženca mladému človeku. V našich táboroch nechýbali ani klasické chlapčenské okruhy ako sú futbal, iné loptové hry, turistika, kvízy a nejaká prírodná alebo kultúrna atrakcia. No naším prvoradým cieľom bolo vytvoriť harmonickú rodinnú atmosféru plnú pohody lásky a prijatia. Či sa nám to podarilo neviem. Jedno viem. Mne a verím, že aj ostatným zúčastneným bohoslovcov dalo toto leto veľmi veľa. Ak mám byť osobne naozaj úprimný, vďaka táborom som prežil najkrajšie prázdniny v mojom živote ...

Žit' pre druhého

Štvrtok, 27. júl 2006 5:30 hod., Bratislava – letisko. Keby ste tu práve vtedy cestovali, pravdepodobne by vaše čakanie nebolo poznačené nervóznou nudou, netrzeplivosťou, či prestupovaním z nohy na nohu. Naopak, zažili by ste kus srandy: Štyria maximálne zaneprázdnení chalani s bicyklami, krabicami, netradičnou batožinou balenou vo vreciach na smeti. Konzervy v „Billa-igelitke“, chleby trčiace z „Tesco-igelitky“, pod pazuchou vercajk, na bicykli pripevnená plynová bomba na varič. Takto vyzerá naša skupinka. Aj by som sa hanbil, len nebolo kedy. „Takto s tým do lietadla ísť nemôžete!“ Demontovať pedále, vypustiť vzduch z pneumatík, upraviť kormidlo. „Žiadna batožina na bicykli byť nemôže.“ Na udivené pohľady divákov v letiskovej hale som naozaj nemal čas. „S takouto batožinou ste tu mali byť dve hodiny pred odletom!“,

zaznel hlas pracovníčky na „check-in“. No my sme radi, že sme tu aspoň teraz. Vzhľadom na to, že doteraz som letel iba zo skúšky, tento let bol iný zážitok, ale aj skúsenosť. Na detektore kovov mi dôležitý chlapík kázal dať dole opasok! Bol som v tom, že myslí ľadvinku, v ktorej som mal polkilovú konzervu v nádeji, že odľahčím batožinu na váhe. Odlet o pár minút. Bežať s nohavicami takmer na kolenách a opaskom v ruke cez letiskovú halu

až k Boeingu 757 nie je „nič moc“, ale dobrodružstvo je dobrodružstvo. „Pôjdete vedľajšími schodíkmi, lebo hlavné sú už preč.“ Čakajúc na ďalších dvoch partákov (starali sa o bicykle v podobe krabic, v ktorých boli „náhradné diely“) som sa spamätával, predychával a premietal si udalosti posledných dní a včerajšieho uponáhľaného dňa.

Mal som 28 kg batožiny. Moje plány a ambície o 15 kilách sa rozplynuli príliš rýchlo. Udržať rovnováhu bol spočiatku problém. Zosadenie a nasadenie – príležitosť na sebazaprenie. Svojho tátoša som nemohol oprieť hocikde. Raz sa mi podarilo dokonca vyvaliť stĺpik.

Čas medzi 27. júlom a 10. augustom sme sa teda rozhodli stráviť kreatívne a tak maximálne aktívne, až to bolo originálne. Odlet

z Bratislavy a prilet do Milána-Bergama a späť sú všetky dopredu isté a relatívne nemenné informácie. Nad trasou som špekuloval dva dni. Na tretí deň bolo všetkým jasné, že jej dodržanie je iluzórne a za aktuálnych podmienok by patrilo asi medzi dosť dobré sci-fi.

Ešte skoro ráno sme boli v Pezinku a už sme v Bergame. Dobrá nálada je ohrozená. Števo si pri kúpaní v jazere porezal chodidlo akurát na mieste, ktoré plánoval najbližších 15 dní namáhať. Krásne počasie sa podvečer razom otočilo. Mysleli sme si, že Pán sa na nás usmial cez starú chajdu v akejsi záhrade. Aj keby nás niekto na podstienke našiel, isto bude mať v tomto daždi zľutovanie... Rozhodovanie či ísť, či neísť trvalo minimálne a už sme prekladali „stroje“ cez bránku. Posledných dvoch zastavil krik muža z domu na druhej strane cesty. Čakali sme, že nás vyženie ako zlodejov. Nevie, čo by som robil ja, ale pozvať cudzincov do domu a ešte im dať nocľah v mäkulinkých posteliach... Okrem toho mi v dielni zvarili utrhnutý nosič. Ozaj bolo za čo ďakovať. Ohrozený, priam nepravdepodobný let sa stal skutočnosťou. Zranená noha nebola znemožnením napredovania, len upozornením, že nie sme sami. To, že nosič sa utrhol práve na mieste, kde sa dalo z „fleku pomôcť“ bolo pripomienkou, že len vlastnými silami nezájdeme nikam.

Šestnásť dní som ľutoval Števa, ktorý nosil stanové tyčky len kvôli psychickej istote (ako sa neskôr ukázalo). Stan sme nepoužili ani na jednu noc! Vždy sme si niečo našli: novostavby (na polystyréne som spal prvýkrát), opustené chajdy a senníky... V prístrešku na kontajnery pri Bormiu som sa cítil ako v štvorhviezdičkovom hoteli, pretože to bolo za dažďa a o takom luxuse som ani len nesníval. Vypratali sme kontajnery a urobili z nich štvrtú stenu, kartóny poslúžili ako matrace. Pri týchto prácach som si hovoril: „Boh nás musí mať

rád!“ - a to bola ešte iba druhá noc! Ráno nás zobudili smetiari. To bola obojstranná sranda. Ak sa neviete tešiť zo života, odporúčam podobnú akciu. Po dvoch dňoch budete vnímať aj na úplné maličkosti, začnete byť Bohu za ne vďační. Po troch dňoch sa budete cítiť už blízko Boha. Mozaika mimoriadnych situácií sa skladá a vy už nič nepovažujete za náhodu. Boh sa o nás stará, a to tak, že si to ani nezaslúžime – na tom sme sa zhodli všetci.

V Tirane (nie sme v Albánsku, ale v severnom Taliansku - Tirano) sme výhodne kúpili asi 6 kg starých zemlí. Predavačka nám márne vysvetľovala „Only for dogs“, pre nás to bolo „molto bene“. „It's OK.“ Nechájala nás, no kúpili sme ich nasilu. (Nie vždy vám ľudia budú rozumieť. Koniec koncov ani by to nebolo zdravé.) Staré zemličky tiež nebola zasľúbená zem, lebo po pol hodine nás jedenie prestalo baviť, kvôli bolesti ďasien. Keby sa človek

nasýtil, aj by to stálo za to, ale po hodine sme boli zase hladní ako misionári, lebo sme zjedli iba jeden „kameň“.

To, že sa saláme v lete po troch dňoch neoplatí veriť, sa Števo presvedčil vracajúc vo výške 2850 m. My zdraví sme si prešliapali legendárne Mortirolo, kde sa každoročne za trochu iné časy potia pretekári Giro d' Italia.

Vo Švajčiarsku sme prechádzali cez Sion! V mysli mi rezonovali žalmy ako: „*Nech ťa žehná Pán zo Siona.*“ „Moc tvojho žezla rozšíri Pán zo Siona.“ ... Vždy, keď sa modlím v breviári o Sione, spomeniem si aj na náš švajčiarsky Sion.

Potom to už každý deň išlo v rytme piesne *V nohách mám už tisíc míľ*... Deň čo deň som si mal čo poznačiť do denníka. Nôta nostalgickej piesne, v ktorej sa spomína „ďalší pekný deň mám za sebou“ sa automaticky večer čo večer vynárala z podvedomia.

Často sa potvrdzovala mienka o mentalitách a myslení obyvateľov krajín, cez ktoré sme prechádzali. Bolo to možné badať na každom kroku a v každej oblasti – životné prostredie, ekológia, Cirkev, doprava, turizmus, priemysel, hospodárstvo. Na Slovensku nie sme zvyknutí rozmýšľať krok dopredu. Odpad vyhadzujeme za dedinu – pokiaľ sa naň ja nemusím pozeráť, je to v poriadku. Čo nie je ohradené, strážené, kde nie je alarm, nie je nikoho, teda spoločné, teda moje. Pod toto všetko sa podpísal asi Marx a jeho 40 liet u nás... V Taliansku sme prechádzali celé kilometre cez neohradené sady. Vo Francúzsku sme spali na spomínanom polystyréne v jednej novostavbe. Vo Švajčiarsku som videl 80-tisícový bicykel pred obchodom nezamknutý.

Keď sa nás niekto opýtal, koľko sme „spravili kilákov“, víťazoslávne sme mu odvetili: „Dĺžkových alebo výškových?“ Prešli sme 14 priemyslov, z toho 12 s nadmorskou výškou nad 2000 m. Sedemkrát sme prechádzali cez hranice. Na 1882 kilometroch sme mali 11

defektov a ostatné poruchy radšej nebudem spomínať. Okrem hôr, kde sa človek cíti akosi bližšie k Bohu a uvedomí si, aký je sám slabý, sme sa obzreli aj za historickým Milánom (Piazza del Duomo) a Turínom – tu som zažil krásne duchovné zážitky na Valdoccu (Oratorio di don Bosco), nakoľko je nielen mojím birmovným patrónom, ale aj favoritom spomedzi svätcov.

Tieto dva týždne patrili k najkrajším v mojom živote. Viackrát som si povedal, že keby bolo takto v nebi, tak sa tam naozaj teším. Po návrate som išiel do farského detského tábora so spasiteľným úmyslom obohatiť druhých... Ale asi oveľa viac dali oni mne ako ja im. Pochopil som, že radosť z toho, že robím radosť iným je kvalitatívne iné šťastie a naplnenie, ktoré sa „nechytá“ na to, ktoré som opísal. *Žiť pre druhého*. Takto nejako to asi myslel aj Ježiš, keď nám dal dar, ktorý schová všetky ostatné – seba. Keď si človek uvedomí, že na to nie je sám – taký život musí baviť!

MichaLAJCHA, 4. ročník

Kriváň na kolenách

Keď mi v hlbokej tme o piatej ráno zazvonil budík, ľutoval som každú chvíľu môjho rozhodnutia prihlásiť sa na túto túru. Následná sv. omša a vojenský nástup do auta ma však načas presvedčili. Príchod na parkovisko naznačoval, že tu nie sme prví a hrúbka oblečenia turistov fakt, že som sa opäť zle obliekol. No prvé kroky po tradičných (do hora ladených) turistických chodníkoch ma dostatočne zahriali. Výdatné raňajky pridali na našej spokojnosti a slniečko bez mráčika nás pozývalo na tri a pol hodiny dlhú „prechádzku“ na buditeľsko najslovenskejší vrch Kriváň. Zo začiatku očiam blízky, na konci však nohám poriadne vzdialený. Celé putovanie sa nieslo v dobrom duchu, veď každý si už

potreboval preveriť trošku svoju kondičku a pre nás ju aspoň nadobudnúť. Výhľad na krásnu tatranskú prírodu sa stupňoval, aj keď nedávne ničiace preháňanie víchrice bolo dosť cítiť a vidieť. Avšak vzbudenie si myšlienky, že ani my tu nebudeme večne, nás znovu upriamilo na 2494 metrov vysoký úkaz kedysi vrásniacej časti zeme. Definitívny pohľad z vrcholu premeral zimomriavkami celé moje telo, až som v tom riedkom vzduchu skoro zabudol dýchať. O pár minút sme ostali zahalení v hustom oblaku a následná cesta dole nebola o nič prítiažlivejšia, ale človek si v tej chvíli nevyberie. Zaspávať s pocitom anjelských krídel nad zemou sa však určite oplatí...!

Erik POHORELEC, 2. ročník

Velehrad 2006

Pútnické miesto, kolíska viery, maják Čiech a Moravy, pamiatka pápežovej návštevy. A mnohé iné prívlastky by sa hodili na toto sväté miesto. Sem sme spolu s ostatnými bohoslovcami Čiech, Moravy a Slovenska prišli prosiť o vzácny dar vytrvalosti v povolani v dňoch 6. – 8. októbra.

Vzájomné obohatenie prameniace z osobných stretnutí, sv. omše, prednášky, práce v skupinkách a z chválenia Pána pokračovalo ďalej vo farnostiach na Morave, ktoré nás prijali. Náš seminár hostila moravská farnosť Hluk so svojim slovenským duchovným otcom.

Mobilný kňazský seminár

Nuž, Pán Boh si nás rôznych povolal

Ó, tu sa niečo rozdáva

Zastávka v Uherskom Brode: P. Karol Laburda (SK)

A spoločné foto u dominikánov

Velehrad: kolíska viery

Slávnostná sv. omša (vpravo o. rektor)

Šimon lúštenie latinských textov už vzdal

„Vyznávam a čo nevyznávam, verím.“

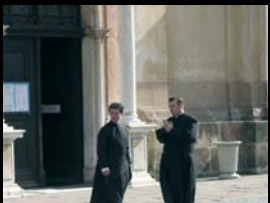
Konečne počuť aj nejakého Slováka (prednáška P. Matúša Kušníra, SVD)

...arcibiskupom či mníchom?... (Martin pred sv. Cyrilom a Metodom)

Bažanti sa postretali tiež

„Netrucuj tu, prosím ťa, a pod' na obed!“

S prázdny žalúdkom sa veru ťažko duša modlí

Ale toto! Čaj s penou? Tí Česi sú fakt dobrí!

Miesto odpočinku: farnosť Hluk

Čo ak dostanem okno?

Nedostal, ale „vlastní ho neprijali“...

Toto však zabralo: Morava verzus Slovensko

A tohto poznáte?

Teraz ešte chutí, ale archív má aj iné obrázky

Tri, dva, jeden, štart!

Veď tam mala byť kofola...

Zle je! Morava vyhráva, čo spravíme?!

Púť k ochrankyni Hluku

Božie slovo je mocné a účinné...

... ale padalo aj do tŕnia

Aj sv. František nás už bude chrániť!

Symbol budúcej pastorácie...

... a konkrétny zber plodov

My chceme jesť!
My chceme jesť!

Erni, daj mi liznúť!

Dúfam, že tu ma nikto neuvidí...

Tempus fugit

Ešte krátka audiencia

... a potom vycikať,
pomodliť a spať!

Záchranná služba

V Katechizme Katolíckej cirkvi sa píše: „*Tí, čo zmierajú v Božej milosti v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, ... podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätosť potrebnú na to, aby vošli*

do nebeskej radosti.“ (1030) Keďže tieto duše majú záruku, že dosiahnu oblažujúce videnie a nemôžu hrešiť, Cirkev ich nazýva aj „*sväté duše v očistci*“. Preto sa už od prvotných čias kresťanstva modlí a obetuje svoje prosby Bohu za tieto sväté duše. Aj svätý farár z Arsu raz povedal, že „*modlitba za vyslobodenie z očistca je po modlitbe za obrátenie hriešnikov Bohu najpríjemnejšia.*“ Obetujeme a modlievame sa za tieto duše, ktoré sú v stave očisťovania a prosíme nášho milujúceho Boha, aby im udelil radosť večného života v nebi.

Richard od svätého Viktora v diele *Stupne lásky* napísal: Duša v očistci dosiahla dokonalosť v láske k blížnemu. Pán jej dáva pocítiť svoju prítomnosť, ale neukáže jej svoju krásu. Šíri tam svoju lúbežnosť, ale nezjavuje svoju jasnosť. Teda cíti tam jeho sladkosť, ale vô-

bec nevidí jeho čaro. Pán je ešte obklopený mrakmi a temnotami. Jeho trón je ešte za oblačným stĺpom. V skutočnosti všetko, čo duša cíti, je nesmierne príjemné a plné nehy, ale všetko, čo vidí, je v temno-

tách, pretože Pán sa ešte nezjavil vo svetle. Oheň skôr páli, ako osvecuje. Veľmi rozplameňuje vôľu, ale neosvecuje rozum. Teda duša v tomto stave môže naplno vnímať svojho milovaného Boha, ale nie je jej dovolené vidieť ho. Ak ho predsa vidí, tak len ako v noci, ako za mrakom. Preto neustále volá: „*Daj, aby na tvojho sluhu dopadlo svetlo tvojej tváre!*“

Svätý Tomáš Akvinský, anjelský učiteľ, píše: „*Muky očistca sú dobrovoľné v tom zmysle, že duša ich pokladá za prostriedok na oslavu Boha a zároveň spláca svoj dlh voči Božej spravodlivosti, aby dosiahla oblažujúce videnie, po ktorom nesmierne túži. Duša vie, že trest, ktorý znáša, je očisťujúci a že sa raz skončí. Je v pokoji a úplne odovzdaná do Božích rúk.*“

Duše trpiace v očistci už nemôžu ovplyvniť zmiernenie alebo zmenšenie svojich trestov. Takéto duše už nemôžu získať

zásluhy, lebo trpia z lásky. Tento stav však môžeme zmeniť my, v putujúcej Cirkvi. Ako? Predovšetkým svätou omšou, potom svojimi modlitbami, spoločnými prosbami Cirkvi, almužnami, získavaním odpustkov, ale i kajúcimi skutkami. Spomeňme si na svätú Terezku, koľko duší zachránila svojimi, ľudským očiam neviditeľnými, malými obetami. Stačil jej aj malý špendlík, ktorý zdvihla zo zeme s veľkou láskou.

Niektoré duše sa chcú za každú cenu vyhnúť očistcu a zaumienia si, že urobia všetko, aby šli rovno do neba. Lenže tieto duše ženie strach, nie láska, konajú skôr pre seba ako pre Božiu slávu. Svätá Terezka od Dieťaťa Ježiša píše: „*Ani prstom by som nechcela pohnúť, aby som sa vyhla očistcu. Všetko, čo som urobila, urobila som preto, aby som urobila radosť pánu Bohu, aby som pre Neho zachránila duše.*“ V tomto duchu radila aj svojej ustráchanej rehoľnej spolusestre: „*Vy nie ste dost' sebavedomá. Veľmi sa bojíte pána Boha. Ubezpečujem vás, že ho to zarmucuje. Nebojte sa očistca pre trest, ktorý sa tam odpykáva, ale túžte sa mu vyhnúť preto, aby ste urobili radosť pánu Bohu, ktorý tento trest ukladá s veľkou ľútosťou. Keď sa budete usilovať páčiť sa mu vo všetkom a nezvratne mu dôverovať, že vás v každom okamihu očistí vo svojej láske a nenechá vo vás ani stopu po hriechu, buďte si istá, že nepôjdete do očistca.*“

Často sa stáva, že len čo skončí mesiac november kresťania prestávajú myslieť na duše

z očistca a spomenú si na ne iba príležitostne. Avšak nevieme si ani len predstaviť, ako sú tieto duše vďačné za každú svätú omšu, modlitbu, prosbu, ktorú s láskou za ne obetujeme. Ani jeden z nás nemôže povedať, či raz nebude potrebovať túto modlitbu. Prosme si o milosť, aby sme nezabúdali na tieto sväté duše, ktoré sú v stave očisťovania a aby sa nezabudlo ani na nás, keď raz prejdeme bránou smrti do večnosti.

Podľa knihy *Pohľad na očistec* spracoval Mgr. art. *Martin UHRÍK*, 4.ročník

Sedem statočných

Vek nášho života je sedemdesiat rokov a ak sme pri sile, osemdesiat. No zväčša sú len trápením a trýzňou, ubiehajú rýchlo a my odlietame. (Ž 90,10). Takto vidí život žalmista.

Dĺžka pobytu v seminári je 6 rokov, ubiehajú rýchlo a my odlietame... Toto istotne platí.

Nakoľko platí aj prvá časť verša, ako vidia teraz život a svet, z ktorého boli vyvolení a do ktorého sa pred štyrmi mesiacmi po šiestich rokoch vrátili, aby začali naplňovať svoje poslanie, aké sú ich pohľady späť a dopredu, či ich baví to, prečo sa kedysi dávno a zároveň denne rozhodovali, sme sa opýtali tých, ktorí sľubne dorazili do cieľa náročnej etapy a hneď aj vykročili do ďalšej.

Je ich sedem. V biblickom zmysle sedmička je symbolom hojnosti, plnosti. Veríme, že cez ich symbolickú sedmičku nám Boh dá hojnosť svojich darov a milostí. Prajeme im, aj sebe, aby boli siedmimi statočnými, ktorí budú Bohu na slávu, nám na radosť a svetu na oslah.

Od nebeského Otca im vyprosujeme, aby štafetu viery posunuli tým správnym smerom.

Matúš Peter Kušník, O.praem.

Vek: 29

Bydlisko: Fintice (okr. PO)

Pôsobisko: Červený Kostelec (okr. Náchod, ČR)

Odkaz: Bez Krista stráca všetko na svete zmysel. Štúdiá, kňazstvo... Človek stratí to, čo dávalo hodnotu jeho úsiliu.

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Teší ma, že aj napriek všetkým problémom a nezdarom, ktoré sú viditeľné v českých krajinách, sú tu ľudia, ktorí chcú a hľadajú Krista. Aj keď sú v minoritnom počte, nevzdávajú sa a sú autentickými kresťanmi.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Zarmucuje a bolí ma, keď vidím, ako sú sami kňazi mnohokrát vzdialení svojím životom, postojmi a názormi od ideálu Ježiša a jeho evanjelia a svoje kňazstvo používajú len pre budovanie vlastných záujmov, svojho pohodlia a kariéry.

Andrej Karcagi

Vek: 26

Bydlisko: Lazany (okr. PD)

Pôsobisko: Banská Bystrica - Katedrála

Rodina: Mám jedného mladšieho brata.

Odkaz: Modlite sa! Veľa sa modlite a študujte! Štúdium je 8. sviatosť kňaza. (sv. František Saleský)

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Sv. Ján Mária Vianney definoval kňazstvo ako lásku Ježišovho srdca, teda všetka potecha kňazstva vyviera práve z tohto prameňa. S Ježišovým srdcom sa kňaz najintímnejšie spája počas slávenia svätej omše, preto aj pre mňa je najväčšou radosťou Eucharistia. Mám tiež veľkú radosť z duší, ktoré zo dňa na deň viac a viac patria Ježišovi, ktoré vedia, o čo im ide a o čo ide Bohu v ich živote.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

V prvom rade sú to moje hriechy. Tiež ma bolí, keď vidím, ako veľa kresťanov hynie, lebo nemajú poznanie Boha. Toto nepoznanie doslova ničí životy mnohých kresťanov, pretože sa boria s takými problémami, ktoré by sa dali ľahko a rýchlo odstrániť, keby mali potrebné poznanie.

Štefan Hýrošš

Vek: 28

Bydlisko: Oslany

Pôsobisko: Martin - Mesto

Rodina: Som najmladší z piatich detí (traja bratia a jedna sestra).

Odkaz: Vážte si všetko, čo máte. Naučte sa aj mať, aj odovzdávať.

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Veľmi rád slúžim svätú omšu, spovedám a chodím k chorým na prvé piatky. Vždy sa teším, keď mnohí napriek svojim ťažkostiam nestrácajú vieru, nádej a hlavne chuť a radosť zo života.

Teším sa z každého dňa. Osobne ma teší a naplňuje služba tým, ku ktorým som poslaný a mnohé iné...

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Dokáže má veľmi zarmútiť ľudská ľahostajnosť, neúprimnosť a formalizmus...

Pavol Gera

Vek: 27

Bydlisko: Žilina

Pôsobisko: ZŠ sv. Dominika Savia Zvolen.

Rodina: Mám jedného staršieho brata, jedného mladšieho brata a dve mladšie sestry.

Odkaz: Rozdávajte okolo seba radosť a budujte si dobré vzťahy – s Bohom i s ľuďmi.

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Veselosť a úprimnosť detí, úprimné sv. spovede a radosťne prežívaná sv. omša.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Pýcha, dvojtvárnosť a tvrdohlavosť niektorých kresťanov.

Marián Děd

Vek: 25

Bydlisko: Hlohovec

Pôsobisko: Banská Bystrica – Fončorda

Rodina: Mám mladšieho brata.

Odkaz: Usmievajte sa! Úsmev je reč, ktorej rozumejú všetci. (A. Pronzato)

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Všetko. Kňazstvo je krásne.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Zatiaľ neviem odpovedať, pretože som veľmi krátko kňazom.

Peter Steinhübl

Vek: 25

Bydlisko: Nitrianske Pravno

Pôsobisko: Banská Bystrica - Mesto

Rodina: Sme traja súrodenci. Dvaja bratia a jedna sestra. Ja som najmladší.

Odkaz: Tešte sa všade tam, kde ste.

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Boh – Ty – Ja.

Hoci to „ty a ja“ sú premenlivými veličinami.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Keď chýba vôľa hľadať cestu.

Branislav Markovič

Vek: 26

Bydlisko: Udiča (okr. PB)

Pôsobisko: Handlová

Rodina: Vďaka Božej milosti mám ešte oboch rodičov, ktorí sú – každý svojím spôsobom – pre môj život nesmierne dôležití. Ja som ich najmladší syn. Predo mnou je o dva roky starší brat a pred ním ešte sestra.

Odkaz: Ostaňte sami sebou! Svet nepotrebuje masky.

Čo ťa v kňazstve najviac teší?

Nanovo vybudovaný vzťah s Bohom. Cítim to ako nesmierne potrebné. Cez to, čo človek prijme v tejto sviatosti je to akési..., radostnejšie. Je to úplne iný život ako doteraz.

Čo ťa v kňazstve najviac zarmucuje?

Vlastná slabosť.

Striedanie síl na trati. Tá istá čiara je pre jedných cieľom, pre iných štartom. Vo vianočnom čísle sa na týchto štyroch stranách stretne s deviatimi bežcami, ktorí sa ešte len rozbiehajú.

Stopovačka vo Svätom písme

Riešenie Veľkonočnej 8-smerovky: „Na začiatku som si myslela, že musím ľudí obracať na pravú vieru. Neskôr som pochopila, že stačí ľudí milovať a Láska obráti koho chce.“ (Matka Tereza z Kalkaty)

Každé správne riešenie (čínske príslovie) poslané do redakcie (e-mailom, poštou, SMS na číslo 0915 438 326) do 25.11. 2006 bude zaradené do zlosovania o atraktívnu knihu duchovných reflexií na základe cestovateľských zážitkov Mariána Gavendu. Nezapudnite uviesť kontakt, vek a adresu, aby sme vedeli, kam máme cenu poslať... Riešenie nám môžete veľmi pohodlne poslať cez www.xaver.sk – Kňazský seminár – časopis_Xaver.

Meno proroka, ktorý má „videnie kostí“; v _____ e; k _____ i; u _____ e(37,1); s _____ (37,3); z _____ e(37,2); o _____ ?(37,3); P _____ s(37,3); _____ r _____ (37,4); _____ j _____ (37,4); v _____ a(37,5); _____ a s _____ (37,6); _____ z(37,7); _____ i _____ i(37,7); _____ y (37,8); _____ s (37,8); k _____ (37,8); d _____ n _____ l(37,8); p _____ d(37,9); _____ j(37,9); p _____ il(37,10); v _____ (37,10); I _____ el(37,11); _____ d _____ (37,11); OTVORIM, _____ u _____ (37,13)

P	Ď	J	P	A	K	E	V	O	L	C	N	Y	S
A	I	O	E	V	A	E	D	Z	O	A	L	S	L
N	R	O	L	B	Z	M	M	I	T	A	N	D	I
E	P	R	O	R	O	K	U	J	B	L	O	A	V
B	O	L	M	Y	K	B	N	U	O	N	I	H	A
O	C	O	O	K	L	U	R	?	R	A	Z	C	T
Z	U	B	Z	O	Z	I	P	R	I	D	B	U	S
E	J	E	T	E	J	I	Z	O	H	E	L	D	O
T	T	N	N	A	P	M	O	S	A	J	I	M	P
Y	E	H	A	V	A	J	S	O	S	B	Z	I	V
T	S	C	O	H	U	A	C	U	O	M	O	Z	I
O	L	U	A	N	D	L	H	K	D	O	V	O	D
V	O	D	U	L	V	N	N	O	I	O	A	L	E
I	V	O	J	S	K	O	U	S	K	Z	L	V	N
E	O	A	K	V	I	T	T	T	O	L	I	I	I
S	I	Z	R	A	E	L	E	I	H	C	E	Z	E

-ML-

Objednávka časopisu Xaver

Závazne si objednávam časopis Xaver (Vianoce 2006, Veľká noc 2007, Prázdniny 2007, Všetkých svätých 2007). 60,-Sk/1ks ročne + 40,- Sk poštovné a balné na celý rok.

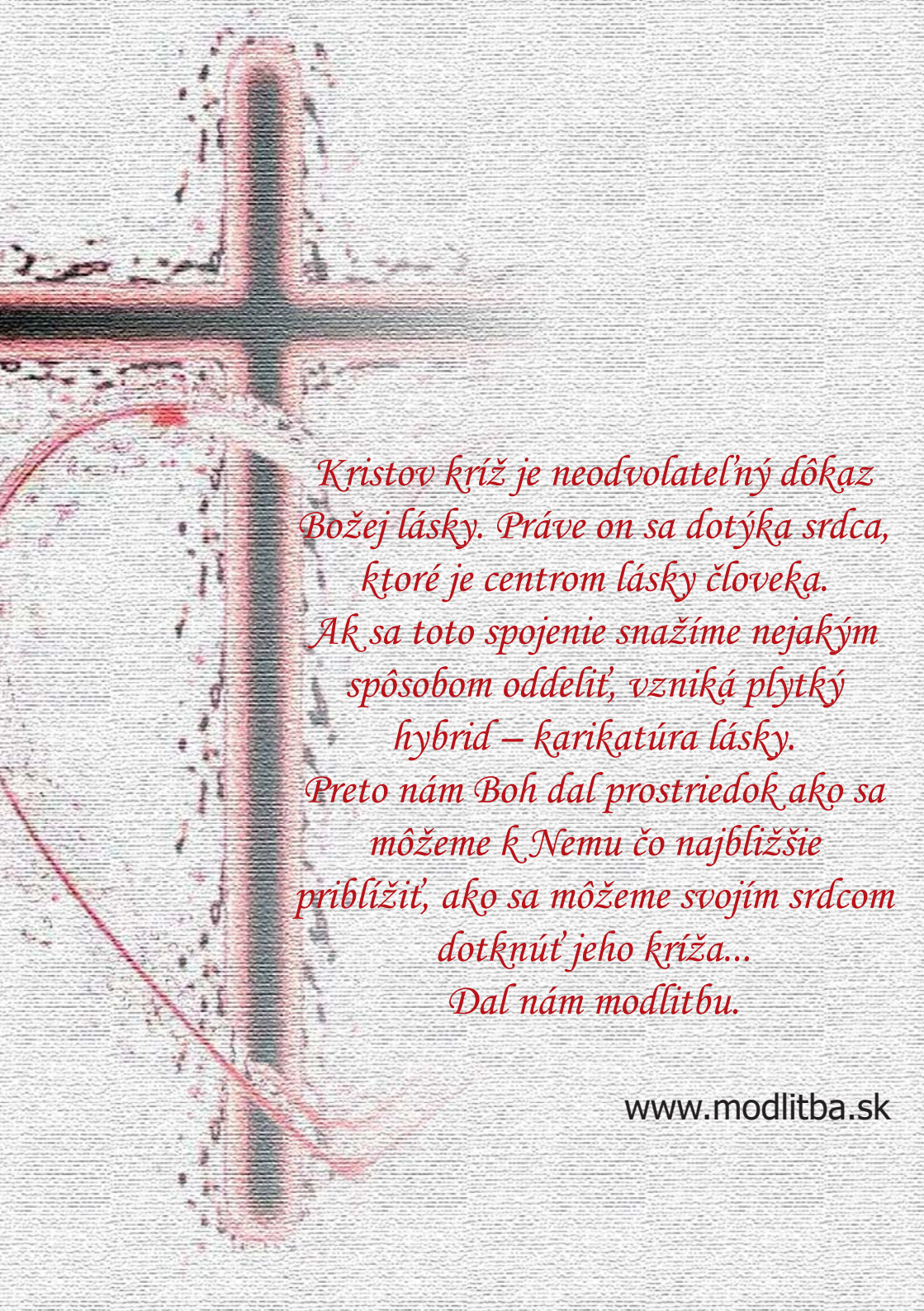
Meno a priezvisko: .....

Ulica: ..... Mesto: ..... PSČ: .....

e-mail ..... Tel: ..... Počet kusov: .....

Pošlite na adresu redakcie. Objednávku je možné vyplniť aj na www.xaver.sk alebo poslať požadované informácie na redakcia@xaver.sk. Predplatné zaplatiť do 31.12.2006. Účet: 0434002927/0900 (ako variabilný symbol uveďte Vaše meno a priezvisko)

Poštovou poukážkou: Redakcia XAVER, Banská 28, 976 32 Badín

*Kristov kríž je neodvolateľný dôkaz
Božej lásky. Práve on sa dotýka srdca,
ktoré je centrom lásky človeka.
Ak sa toto spojenie snažíme nejakým
spôsobom oddeliť, vzniká plytký
hybrid – karikatúra lásky.
Preto nám Boh dal prostriedok ako sa
môžeme k Nemu čo najbližšie
priblížiť, ako sa môžeme svojím srdcom
dotknúť jeho kríža...
Dal nám modlitbu.*